

OLÁH JÁNOS
A gyolcson át

Kodály-motívumok

*Szóból szivárgó zene voltál,
a kezdet kezdetéig hajoltál,
honnan a nemzet lelke lobban,
a létezés lüktet titokban.*

*A gyolcson át a seb kivérzett,
fájdalmunkat te már nem érzed;
mi, korcsosult, döbbszent utódok
elvesztettük a régi kódot.*

*Ti akkor még kibetűztétek,
mit üzen a szószülte ének;
mi idegen táncban vonaglunk,
playback kényszer hajlítja ajkunk.*

*Először volt a szó, te tudtad,
a fehér táltos onnan rúgta,
a zenéd zengte patazajban
dült hit parázslék hajthatatlan.*

*Mostanra minden összeomlott,
nem kell játszanunk a bolondot.
Szégyenkezve nézünk a földre,
cserépedényünk összetörve.*

*Magyarok döbbszent psalmusára
Mária sírja, hogy hiába,
ezredéve oltalmazónk lett,
de nem segíthet rajtunk többet.*

*Zenéd titoktelt lüktetése
– nem adhatjuk föl mégse, mégse –
ott sajog létünk áramában,
vérben, gennyben, megtisztulásban.*

*A vakmerő nyíl hova röppen?
Miért borzong az ég fölöttem?
Galamb-rebbsenés, sólyomszárnyak:
rejtjelei a zuhanásnak.*

*Kételkedve nézünk magunkba:
nem találtunk az igaz útra,
a kerek erdőn eltévedtünk,
vak büntudat köröz felettünk.*